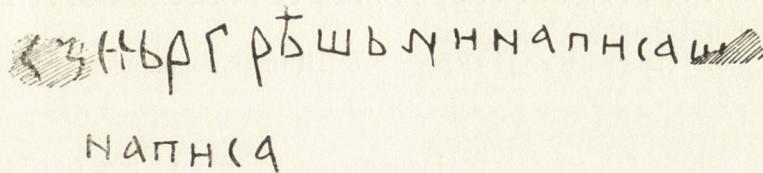

отъ паланешкото село Осиче. По-късно, въ 1341 год. монастирът биль основно възстановенъ отъ великия воевода Ивана Оливеръ. Тоя монастиръ е биль голѣмо срѣдище за книжовна работа дори до ново време. По време на второто българско царство останкитъ на св. Гавриловото тѣло били пренесени въ Търново, въ „Трапезица, въ църквата на светитѣ апостоли“. А че монастирътъ е сѫществувалъ и преди Оливера, срв. по-долу стр. 161. Това личи и отъ надписа на каменна плоча, зазидана отвѣнъ въ абсидата на църквата. Плочата съ надписа сж отъ по-старата сграда, а сегашната църква е презиждана въ 1341 г. За да обява надписа, който се показваше само съ две букви, бѣхъ принуденъ да разкъртя часть отъ зида около плочата. Ето факсимиile на надписа:

НАПНСА

14. — Пакъ тамъ. — Надпись отъ 1341 год. за възстановлението на църквата и за владѣнията на монастира, потвърдени отъ новия ктиторъ Ивана Оливеръ. Надписътъ е издѣлбанъ на хубавия мраморенъ горенъ прагъ на храма:

† Съзѣ се сїн свѧтлыи и уѣтѣ храмъ вѣлнкаго воєводе
кышин(хь) сињь. архистратига Міханла. Създа се и съврьши се
въ днн Стефѣ крѣ. съ трудомъ и подланниемъ раба вѣка Іѡа
вѣлнкаго воєводе Оливера. и подроѹжниа его рабъ йжню Аниоу
Маря. и възлюбленнаго симъ сија Кранка. в. лѣ с. ю. м. б
(6849—1341). Се же селъ и метохиє село конь цркве Лѣс-
ноко. съ заселкомъ Лаковъ и Блаковъ цркви сїга Николе съ
селомъ. ї на рѣцѣ заселькъ Глобница и село Добрѣво и въ
Дрѣвенѣ. єть Йелисей и засель(кь) Пецийнк(ъ) єты Прокопиє. и
катанъ Влѣ на стран(?) и въ Шипѣ єты Никола поп Сифиекъ.
и. к. кѣкенъ :.

Оливеръ е утвърдилъ старитѣ монастирски владѣния и, може би, нѣкои нови приложилъ. Отъ поменатитѣ въ надписа мѣста сега се знаятъ: